

res mål, og jeg er også overbevist om, at vi kan nå det mål.

Så langt er vi enige med SF. Men vi er ikke enige om midlerne til at nå det mål. Hvor SF vil pålægge kommunerne det ved en forpligtelse gennem en beslutning her i Folketinget, vil vi gennemføre det gennem forhandlinger med kommunerne. Det er den vej, vi allerede er slået ind på, og jeg synes faktisk, vi kan sige med en vis stolthed, at vi er nået langt i de forhandlinger. Der er sket en kolossal udbygning af pasningstilbudene ude i kommunerne. Jeg synes, det er en imponerende indsats, der er gjort, og det har da også givet resultater. Dette er blandt andet et resultat af forhandlinger med kommunerne, hvor vi er blevet enige om, at der skal ydes en ekstraordinær indsats, når det gælder pasningstilbudene.

Ud over disse forhandlinger har regeringen ydet et tilskud gennem den refusionsordning for løntilskud, kommunerne kan opnå i år og til næste år, og som gælder 30 pct. af lønudgifterne til personale, der passer børn, ud over det personale, der allerede er ansat. Der er en lånepulje på 50 mio. kr. i 1995 til at udvide lokalekapaciteten, og der har været afsat to gange 150 mio. kr. til den særlige børnepulje til ekstraordinære pædagogiske tilbud til småbørn. Endelig har vi jo vedtaget den meget populære orlovsordning, som også aflaster dagtilbudene, fordi mange forældre har været glade for den mulighed for selv at tage et pusterum derhjemme, hvor de selv kan passe deres børn.

Når regeringen mødes igen med kommunerne ved de nye økonomiske forhandlinger i begyndelsen af 1995, vil vi selvfølgelig gøre status over, hvor langt vi er nået med hensyn til at opfylde pasningsgarantien, og sammen vurdere, om der er behov for nye initiativer for at nå målet ved udgangen af 1995. Vi har ikke noget entydigt billede af, hvordan de kommunale budgetter er, hvad man budgetterer med; det er først nu, budgetterne for 1995 er ved at indløbe, altså hvad kommunerne satser på som mål for udbygning af pasningstilbudene.

Jeg vil også sige, at vi er enige med forslagsstillerne, der slår på, at det er nødvendigt, at kapaciteten i uddannelsessystemet hele tiden holder trit med udbygningen af antallet af pasningstilbud, og det har da også været sådan, at der i 1994 var et større indtag både på de egentlige pædagoguddannelser og på merituddannelsen. Når det gælder 1995, vil vi selvfølgelig her, som sædvanen er, lytte til de regionale

praktikpladsudvalg og vurdere deres indstilling, når det drejer sig om, hvorvidt der er brug for at udvide uddannelseskapa- citeten.

Så jeg må sige, at sammenfattende er vi enige i målet. Jeg synes, vi er nået langt, jeg synes, kommunerne har ydet en flot indsats, men jeg vil gerne holde fast i – regeringen vil gerne holde fast i – at den fortsatte vej til målet skal gå gennem forhandlinger med kommunerne og ikke som et forslag her i Folketinget. Derfor kan regeringen heller ikke støtte forslaget.

Jan Petersen (S):

På de fleste punkter er SF's forslag en gentagelse af forslag, vi tidligere har drøftet i Folketingssalen. Jeg har svært ved at finde det nye i forslaget, og det gælder så også det ordførerindlæg, jeg skal aflevere her – det kan ikke bidrage med væsentligt nyt.

Vi er enige med SF i, at børnefamilierne skal have en pladsgaranti i samtlige landets kommuner senest den 1. januar 1996, nøjagtig det, som socialministeren også nu har bekræftet nok en gang på regeringens vegne. Vi er også enige med SF i, at der skal være uddannede pædagoger i institutionerne, og at en udbygning af dagtilbudspladserne betyder, at der så også skal ske en vækst i uddannelseskapa- citeten.

Når jeg alligevel må afvise forslaget, er det, fordi det jo er en diskussion om metoder, og i Socialdemokratiet mener vi ikke, at vi på nuværende tidspunkt skal lovgive mere præcist om denne garanti. De økonomiske dele af forslaget er i øvrigt så central en del af forholdet mellem kommunerne og staten, at de nødvendigvis må indgå i økonomiforhandlingerne, såfremt der fortsat er et problem i 1995.

Vejen er altså for os at se fortsatte forhandlinger med kommunerne, og vi er overbevist om, som også socialministeren er det, at vi når det mål, vi har sat os.

Det, der gør, at vi tror, vi når målet, er selvfølgelig de konkrete punkter i beslutningsforslaget, som vi er i gang med. Udbygningen af dagtilbudspladser er vokset kraftigt i 1994, og den fortsætter med at vokse i 1995 – om end lidt langsommere.

Forældreorloven er en stor succes; mange bruger den, endda flere end forventet, og der er uden tvivl tale om, at forældreorloven har dæmpet efterspørgslen efter dagtilbudspladser – i hvert fald for gruppen fra et halvt til et helt år.